

Arrest

nr. 258 315 van 16 juli 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289 / gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 februari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 januari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 december 2017 dient de verzoekster, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, samen met haar echtgenoot een verzoek om internationale bescherming in.

Op 8 juli 2019 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest met nummer 230 114 van 12 december 2019 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster en haar echtgenoot.

Op 10 juli 2020 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van de Unieburger, met name haar schoonzus H.C., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 4 januari 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die op 5 januari 2021 aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht en die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.07.2020 werd ingediend door:

Naam: A. (...)

Voornaam: A. (...)

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: (...).1984

Geboorteplaats: A. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 10.07.2020 gezinshereniging aan met haar schoonzus, zijnde H. C. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Armenië (...) op naam van betrokkene, afgeleverd op 01.02.2017

- geldstortingen vanwege een derde aan betrokkene en haar echtgenoot uit de periode 16.03.2015 - 29.12.2016: echter, voor zover deze stortingen, die niet afkomstig zijn van de referentiepersoon zelf, dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze stortingen, die dateren van 3 tot 5 jaar voor de huidige aanvraag, te beperkt zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene op deze sommen aangewezen waren om te voorzien in hun levensonderhoud, dan wel dat deze verzonden en aangewend werden voor overige doeleinden. In het kader van hun asielaanvraag in België verklaarden betrokkene en haar echtgenoot immers dat ze in Armenië wel degelijk economisch actief waren als respectievelijk arbeidster bij een bakker en onderchef in een gasstation. Er kan in dit opzicht dienstig verwezen worden naar de bijlage 20 dd. 12.08.2020 op naam van de echtgenoot van betrokkene.

- geldstortingen vanwege een derde aan een derde: deze stortingen zijn niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs.
- ongedateerd schrijven De Voorzorg op naam van betrokkene: kleefzegels mutualiteit op naam van betrokkene en haar gezin
- attest dd. 04.06.2020 waaruit blijkt dat betrokkene en haar echtgenoot tot op datum van het attest geen financiële steun aanvroegen bij het OCMW te Antwerpen; er werd geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon.
- ongedateerde huurovereenkomst op naam van betrokkene en haar echtgenoot

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 26.04.2006 in België verblijft.

Van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer is geen sprake.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat:

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene niet onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene seder eind augustus 2018 op regelmatige basis zelf tewerkgesteld is, en bijgevolg zelf over een inkomen beschikt. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene over een arbeidskaart beschikt; op basis van haar huidige AI is ze niet vrijgesteld hierover te beschikken.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en haar gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precare verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van kinderen met verblijfsrecht in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekster wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen syntheseseminarie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht *iuncto* de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“2.1.1. Algemene regels

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.1.2. Ten laste van de referentiepersoon - toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoekers

Art. 47/1. [Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, In het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3a de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.]

Artikel 3, tweede lid, sub a) en b) van de Burgerschapsrichtlijn verplicht lidstaten om de binnenkomst en het verblijf te 'Vergemakkelijken' van de volgende personen:

"a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft".

Verder moet het gastland de persoonlijke situatie nauwkeurig onderzoeken en een eventuele weigering van toegang of verblijf motiveren.

Het Hof van Justitie verduidelijkte dat de Burgerschapsrichtlijn lidstaten niet verplicht een verblijfsrecht te geven aan bovenvermelde familieleden, zie HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, n.n.g.

De Belgische wetgever koos er echter voor om dit wel te doen door in nieuw art. 47/2 Vw te bepalen dat de bepalingen van hoofdstuk I ook van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in art. 47/1 Vw.

Verwerende partij stelt het navolgende in de bestreden beslissing:

"geldstorting vanwege een derde aan betrokkene en haar echtgenoot uit de periode 16.03.2015 - 29.12.2016: echter, voor zover deze storting, die niet afkomstig zijn van de referentiepersoon zelf, dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze storting, die dateren van 3 tot 5 jaar voor de huidige aanvraag, te beperkt zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene op deze sommen aangewezen waren om te voorzien in hun levensonderhoud, dan wel dat deze verzonden en aangewend werden voor overige doeleinden. In het kader van hun asielaanvraag in België verklaarden betrokkene en haar echtgenoot immers dat ze in Armenië wel degelijk economisch actief waren als respectievelijk arbeidster bij een bakker en onderchef in een gasstation. Er kan in dit opzicht dienstig verwezen worden naar de bijlage 20 dd. 12.08.2020 op naam van de echtgenoot van betrokkene.

Het begrip "ten laste" komt voort uit het Unierecht¹ en dient te worden geïnterpreteerd conform de rechtspraak van het Hof van Justitie.

De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner.

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing niet dat verzoekster voorafgaandelijk aan de bestreden aanvraag en reeds in het land van herkomst of afkomst financieel ondersteund werd door haar schoonbroer en diens Nederlandse echtgenote, doch meent te stellen dat de periode van financiële steun over de periode 16/03/2015 t.e.m. 17/05/2017 te beperkt zijn; dat verzoekers niet aantonen dat zij deze bedragen gehanteerd hebben voor hun levensonderhoud, dan wél andere doeleinden; dat verzoekster evenals haar echtgenoot tijdens hun verhoor bij het Cgvs hebben verklaard te hebben gewerkt in een gasstation en een bakker; dat zij thans niet woonachtig zijn bij de referentiepersoon; dat zij tenslotte niet aantonen onvermogen te zijn in Armenië.

Met andere woorden: een volledige kopie-paste beslissing zoals de werd getroffen zoals in hoofd van de echtgenoot van verzoekster.

De geldstorting van sprake is niet vanwege een derde aan betrokkene en haar echtgenoot. Ze zijn echter vanwege de schoonbroer van verzoekster, die gehuwd is met de Nederlandse referentiepersoon. De huwelijksakte werd tevens aan het administratief dossier gevoegd en is derhalve gekend aan verwerende partij.

Partijen zijn bij gebreke van een huwelijkscontract onder het wettelijk stelsel in de echt getreden en hebben dit ook nooit gewijzigd.

Dit betekent dat alle inkomsten die verworven werden tijdens het huwelijk, zowel de beroepsinkomsten (lonen, wedden, werkloosheidsuitkeringen...) als de eigen inkomsten (bijvoorbeeld de huurgelden van een eigen aangekochte woning, de effecten die men reeds vóór het huwelijk bezat) tot de gemeenschappelijke goederen behoren. Derhalve kan er worden aangenomen dat de geldstorting van sprake is vanwege het gemeenschappelijke vermogen van de echtgenoten.

De geldstorting strekt zich over de periode 16.03.2015 - 29.12.2016 en dateert inderdaad van 3 tot 5 jaar voor onderhavige aanvraag (i.e. aankomst van verzoekers naar België).

Deze storting uit het verleden opwerpen in het kader van een huidige vestigingsaanvraag is evident, aangezien precies hiermede wordt aangetoond dat verzoekster en haar gezin in het verleden ten laste is geweest van de EU onderdaan. Verzoekster bewijst in casu effectief haar financiële afhankelijkheid aan van haar EU referentiepersoon. Het bewijs van nominale storting uit het verleden wordt zonder meer voorgelegd.

Deze geldstorting is echter niet beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. In de praktijk ligt de bewijslast in België zeer hoog en past de DVZ criteria toe die moeilijk verzoekenbaar is met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Verwerende partij kan niet ernstig in de bestreden beslissing betwisten dat de aan verzoekster verleende bijstand niet oprecht en structureel van aard is. De eis van de DVZ dat men minstens 6 maanden financiële steun moet bewijzen is - des ondanks dat het strijdig met de mededeling van de Europese Commissie - in casu voorgelegd.

Meer nog: verzoekster heeft financiële storting naar voren gebracht en als dusdanig aan de aanvraag ab initio toegevoegd, waaruit blijkt dat verzoekster door haar schoonbroer en diens echtgenote gedurende een bijzonder lange periode gaande van 16/03/2015 t.e.m. 17/05/2017 financieel ondersteund werd in Armenië.

Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden.

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Deze materiële steun moet verzoekster toelaten om minimaal te kunnen overleven in haar herkomstland of gewone verblijfplaats, rekening houdende met haar financiële en sociale omstandigheden.

Men is als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als men in de maanden vóór de aanvraag voor gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland of de gewoonlijke verblijfplaats.

Verwerende partij moet daarbij tevens rekening houden met de financiële en sociale omstandigheden. Verwerende partij toont niet effectief aan dat verzoekers in Armenië arbeid zouden hebben verricht.

De loutere blote verklaringen dewelke men put uit de asielprocedure van verzoekers zijn niet objectiveerbaar in het administratief dossier.

Verwerende partij gaat voorbij aan het gegeven dat verzoekster haar asielprocedure integraal werd afgewezen. Verwerende partij kan evenmin dienstig naar stukken verwijzen, waaruit de tewerkstelling van verzoekster en haar echtgenoot zou kunnen blijken in Armenië. Verzoekers hebben geen enkele stuk voorgelegd waaruit dit zou blijken.

Bovendien laat verwerende partij na om te verifiëren wat de maandelijkse inkomen van verzoeker en zijn echtgenote precies zouden bedragen in Armenië om in Armenië een menswaardig bestaan te leiden.

Zelfs in de hypothese dat verzoeker en zijn echtgenote in een gasstation en bakkerij als zijnde arbeiders zouden hebben gefungeerd, dient er te worden opgemerkt dat het basisinkomen in Armenië bijzonder laag is en aldus niet afdoende om verzoeker en zijn gezin van levensonderhoud te kunnen voorzien dewelke hen in staat zou stellen om een leven te leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid.

Er diende bijgevolg door verwerende partij te worden nagegaan of verzoekster en haar gezin zonder de financiële steun in Armenië een menswaardig leven konden leiden zelfs met een beperkte inkomsten.

Verwerende partij dient te onderzoeken of de materiële en financiële steun ter zake noodzakelijk en beduidend was. Dit heeft verwerende partij in dit dossier niet afdoende gedaan.

In het arrest JIA van het Hof van Justitie van 9 januari '2007 heeft het Hof gesteld dat de voorwaarde van "ten laste" inhoudt dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan "de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot ten einde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dH familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan". De bewijslast inzake het ten laste zijn van een Belgische moeder ligt derhalve bij verzoeker.

Het staat in casu buiten kijf dat verzoekster en haar gezin ten laste was van hun (schoon)broer en de Nederlandse schoonzuster.

Dit gegeven wordt in de bestreden beslissing ook niet betwist.

2.1.1. Niet onvermogen in het land van herkomst of origine en niet ten laste van de openbare overheden - toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoekers

Middels attesten dd. 04.06.2020 - zoals niet betwist in de bestreden beslissing - blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot tot op datum van het attest geen financiële steun aanvroegen bij het OCMW te Antwerpen.

Dat er geen attest werd voorgelegd op naam van de referentiepersoon, dient er te worden opgemerkt dat de EU referentiepersoon een zelfstandige activiteit uitoefent en verwerende partij absolute toegang heeft tot de databanken om zulks te kunnen verifiëren of kon zij aan verzoekster aanvullende informatie en/of stukken hieromtrent vragen.

Verzoekster werd gedurende de periode van over de periode 16/03/2015 t.e.m. 17/05/2017 financieel ondersteund. Dit gegeven is niet voor ernstige betwisting mogelijk.

Zij moeten ook aantonen dat zij geen onroerende goederen in eigendom hebben in het herkomstland. Verzoekers hebben deze stukken wegens de Covid-19 a posteriori kunnen bemachtigen vanwege de Armeense Ambassade en voegden deze stukken al reeds toe aan het administratief dossier als zijnde attest Armeense Ambassade Nr: 077/2020, attest Armeense Ambassade Nr: 075/2020 en attest Armeense Ambassade Nr: 581.

Dat verwerende partij niet de minste moeite heeft ondernomen om deze stukken in ogenschouw te nemen betuigt nogmaals haar desinteresse.

Tot slot wenst verzoekster op te merken dat er stabiele en regelmatige bestaansmiddelen werden toegevoegd in hoofde van de EU referentiepersoon.

Uit het geheel van het dossier blijkt immers dat verzoekster recht heeft op gezinshereniging.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn broer en schoonzuster en heeft

verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypotheses wat betreft de afhankelijkheidsraad betreft.

*Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 - 1983, 963.).*

Dat de middelen bijgevolg ernstig en gegrond zijn;”

3.2.1. In de uiteenzetting van het middel verwijst de verzoekster naar artikel 62 van de Vreemdelingenwet en naar de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de wet van 29 juli 1991) betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen. Deze uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. Dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Hoewel de verzoekster in de uiteenzetting van het middel verwijst naar de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de verzoekster verzuimt om concreet aannemelijk te maken hoe de bestreden beslissing precies zou strijden met de verplichting om te voorzien in een afdoende motivering. De louter juridisch-technische inleiding waarbij de verzoekster de draagwijdte schetst van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, volstaat hiertoe uiteraard niet.

Het middel is op dit punt niet ontvankelijk.

3.2.2. Daarnaast voert de verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet regelt de bewijslast terzake en luidt als volgt:

“§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

3.2.3. De bepalingen van artikel 47/3, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dat de ‘andere’ familieleden moeten bewijzen “dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen” of “dat zij deel uitmaken van zijn gezin”, zijn onderling verbonden en zij moeten dan ook in hun onderlinge samenhang worden gelezen. Bijgevolg is het duidelijk dat met “zijn gezin” wordt bedoeld het gezin van “de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”. Uit artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet volgt bovendien dat de ‘andere’ familieleden “in het land van herkomst” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

Uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet volgt dus dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als “ander familielid” te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoonst:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen;

ofwel:

- dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

In de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- *de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
 - *de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
 - *de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*
- Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten*

worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/ EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(...) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie” in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet merkt de Raad dan ook op dat – hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”, vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de richtlijn – dit artikel onbetwistbaar een omzetting vormt van artikel 3, lid 2, onder a), van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, lid 2, van de voormelde richtlijn luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, *Pfeiffer e.a.*, C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, *Angelidaki e.a.*, C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, *Küçükdeveci*, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, punt 8).

In het arrest *Rahman* (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de Uniewetgever “een onderscheid (eigen onderlijning) heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt” (punt 19).

Het Hof van Justitie heeft voorts de volgende uitlegging gegeven:

“Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, nrs. 21-24).

En:

“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te

vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

In het hoofdgeding staat het aan de verwijzende rechter, op basis van bovengenoemde uitleggingsgegevens, na te gaan of verweerders in het hoofdgeding in hun land van herkomst, Bangladesh, ten laste waren van de burger van de Unie, M. Rahman, op het ogenblik dat zij hebben verzocht om zich in het Verenigd Koninkrijk bij haar te voegen. Alleen wanneer zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van richtlijn 2004/38 het bewijs van deze afhankelijkheid in het land van herkomst kunnen leveren, moet het gastland hun binnenkomst en hun verblijf vergemakkelijken overeenkomstig artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, als uitgelegd in de punten 22 tot en met 25 van het onderhavige arrest.

Gelet op een en ander, moet op de derde en de vierde vraag worden geantwoord dat, als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 32-35).

Uit het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) blijkt aldus duidelijk dat de voorwaarde van het “ten laste zijn” betrekking heeft op een bestaande toestand in het land van herkomst. Aangezien er duidelijk sprake is van andere familieleden die de Unieburger “begeleiden” of zich bij hem “voegen”, houdt dit in dat het andere familielid dat zich bij de Unieburger “voegt” of de Unieburger “begeleidt” uit het buitenland komt. Dit brengt verder met zich dat het “ten laste zijn” inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer deze naar België kwam. Bijgevolg dient verzoekster, om als “ten laste” te kunnen worden beschouwd, aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst – zijnde een ander land dan het gastland – een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon.

Vervolgens blijkt uit de arresten Jia (HvJ 9 januari 2017, C-1/05) en Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12) dat de hoedanigheid van familielid “ten laste” voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. Er moet sprake zijn van een situatie van afhankelijkheid die reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman).

De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarde van het “ten laste” zijn vrij en rust de bewijslast daartoe bij de verblijfsaanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidsstoetsing uit. De Raad wijst erop dat verzoeker een aanvraag indiende voor een verblijfskaart als ander familielid van een Unieburger in toepassing van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet.

Zoals hierboven reeds uitvoerig uiteengezet, vormen de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet een omzetting van artikel 3, lid 2, a), van de Burgerschapsrichtlijn. Verzoeker kan derhalve niet dienstig verwijzen naar de mededeling van de Europese Commissie omtrent de toepassing van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Daarenboven wijst de Raad er volledigheidshalve op dat dergelijke mededelingen niet bindend zijn voor de lidstaten.

3.2.4. In eerste instantie hekelt de verzoekster dat de bestreden beslissing een volledige “copy-paste” beslissing zou zijn van de beslissing die in hoofde van haar echtgenoot werd genomen.

De verzoekster mag er evenwel niet aan voorbij gaan dat haar situatie grotendeels gelijkaardig is als die van haar echtgenoot, wat onvermijdelijk resulteert in gelijklopende beslissingen. Door er louter op te wijzen dat de thans bestreden beslissing gelijklopend is aan een eerdere weigeringsbeslissing die in hoofde van haar echtgenoot werd genomen, maakt de verzoekster nog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of dat de aanvraag op kennelijk onredelijke wijze zou zijn beoordeeld.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekster en haar echtgenoot in het kader van hun verzoek om internationale bescherming verklaarden dat zij respectievelijk werkzaam waren bij een bakker en bij een tankstation. De verzoekster betoogt dat zij geen stukken voorlegde waaruit kan worden afgeleid dat zij werkzaam was in Armenië en dat de gemachtigde niet effectief aantoonde dat zij in het verleden in haar land van herkomst arbeid zou hebben verricht. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster in het kader van haar verzoek om internationale bescherming wel degelijk verklaarde dat zij in haar land van herkomst werkzaam was bij een bakker. De verzoekster kan derhalve niet worden gevolgd in haar kritiek dat de verweerder zich beperkt tot “*blote beweringen*”. De waarachtigheid van de verklaringen van de verzoekster omtrent haar tewerkstelling in Armenië werden in de voorgaande procedure niet in twijfel getrokken door de verweerder, noch door de Raad. De verzoekster betoogt dat haar verzoek om internationale bescherming “*integraal werd afgewezen*”. Dit doet echter geen afbreuk aan het feit dat de verzoekster verklaarde tewerkgesteld te zijn in haar land van herkomst. De verzoekster toont niet aan dat de verweerder kennelijk onredelijk of onzorgvuldig handelde door mede op grond van verzoeksters verklaringen inzake haar verzoek om internationale bescherming te concluderen dat de verzoekster niet aantoonde dat zij in haar land van herkomst was toegewezen op de stortingen van de referentiepersoon om te voorzien in haar levensonderhoud.

De verzoekster beoogt dat, indien aangenomen moet worden dat zij wel degelijk over een eigen inkomen beschikte, het basisinkomen in Armenië onvoldoende is om te voorzien in haar levensonderhoud en dat van haar gezin. Zulks wordt echter niet gestaafd met enig begin van bewijs. Deze loutere en blote bewering kan de beoordeling van de gemachtigde dan ook niet ontkrachten.

Verder brengt de verzoekster niets in tegen volgend motief uit de bestreden beslissing: “*Bijkomend dient opgemerkt te worden dat uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene sedert eind augustus 2018 op regelmatige basis zelf tewerkgesteld is, en bijgevolg zelf over een inkomen beschikt. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene over een arbeidskaart beschikt; op basis van haar huidige AI is ze niet vrijgesteld hierover te beschikken.*” Dit motief houdt dan ook stand.

De Raad benadrukt dat overeenkomstig artikel 47/3, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in tegenstelling tot wat de verzoekster lijkt voor te houden, de bewijslast op haar schouders rust. In die zin komt het de verzoekster toe om haar aanvraag te stofferen met alle bewijselementen die naar haar mening de aanspraken, die zij meent te kunnen maken, ondersteunen. De verzoekster is vrij om de situatie van afhankelijkheid in het land van herkomst aan te tonen met elk passend middel (cf. artikel 47/3, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet). De Raad merkt in dit kader tevens op dat *in casu* de zorgvuldigheidsverplichting, die rust op de bestuursoverheid, evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt de verweerder ter zake dan ook enkel toe om de bij de aanvraag voorgelegde stukken te beoordelen in het licht van de vereiste van het “*ten laste*” zijn en het “*deel uitmaken van het gezin*” van de burger van de Unie bij wie de aanvrager zich wenst te voegen. Wanneer de verweerder op deugdelijke wijze vaststelt dat de voorgelegde stukken geen dergelijk bewijs opleveren, dan volstaat deze vaststelling om de aanvraag te weigeren. De verzoekster dwaalt derhalve waar zij voorhoudt dat het de gemachtigde zou toekomen om op eigen initiatief deze of gene databanken te consulteren of de verzoekster te vragen om bijkomende informatie of stukken over te maken.

De verzoekster betoogt dat zij stukken van de Armeense ambassade (attest nr. 077/2020, attest nr. 075/2020 en attest nr. 581) wegens COVID-19 *a posteriori* heeft kunnen bemachtigen, zij deze stukken toevoegde aan het administratief dossier, maar de verwerende partij niet de minste moeite heeft genomen om deze stukken in aanmerking te nemen.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient evenwel te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het

nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Uit nazicht van de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekster deze stukken in het kader van haar aanvraag van 10 juli 2020 aan de verwerende partij heeft overgemaakt. Het kan de gemachtigde niet worden verweten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met stukken die hem niet ter kennis werden gebracht.

De verzoekster licht in haar verzoekschrift toe dat de geldstortingen waarvan sprake niet vanwege een derde aan haar en haar echtgenoot werden gericht, maar ze afkomstig zijn van haar schoonbroer die gehuwd is onder het wettelijk stelsel met de Nederlandse referentiepersoon. De verzoekster meent dan ook dat alle inkomsten die verworven werden tijdens het huwelijk tot de gemeenschappelijke goederen behoren. Dit betoog brengt de bestreden beslissing niet aan het wankelen. Hoewel de gemachtigde aangeeft dat de *“geldstortingen vanwege een derde aan betrokkene en haar echtgenoot uit de periode 16.03.2015 - 29.12.2016”* *“niet afkomstig zijn van de referentiepersoon zelf”*, motiveert zij alsnog dat *“voor zover”* (deze) *“dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze stortingen, die dateren van 3 tot 5 jaar voor de huidige aanvraag, te beperkt zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene op deze sommen aangewezen waren om te voorzien in hun levensonderhoud, dan wel dat deze verzonden en aangewend werden voor overige doeleinden. In het kader van hun asielaanvraag in België verklaarden betrokkene en haar echtgenoot immers dat ze in Armenië wel degelijk economisch actief waren als respectievelijk arbeidster bij een bakker en onderchef in een gasstation. Er kan in dit opzicht dienstig verwezen worden naar de bijlage 20 dd. 12.08.2020 op naam van de echtgenoot van betrokkene.”* De gemachtigde heeft deze voorgelegde geldstortingen dus niet louter afgewezen omdat zij afkomstig zijn van een derde.

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekster dat zij diverse geldstortingen door de referentiepersoon voorlegde waaruit blijkt dat zij van 16 maart 2015 tot en met 29 december 2016 financieel ondersteund werd door de referentiepersoon. Waar de verzoekster erop wijst dat het evident is dat deze stortingen dateren uit het verleden aangezien de afhankelijkheid in het land van herkomst moet worden aangetoond, merkt de Raad op dat de gemachtigde bij de beoordeling geenszins heeft gesteld dat de betreffende geldstortingen te gedateerd zouden zijn om in aanmerking te worden genomen, maar wel dat zij te beperkt zijn om te worden aanvaard als een afdoende bewijs in het kader van de voorliggende aanvraag met het oog op de gezinshereniging.

De verzoekster stelt voorts dat de bewijslast in België al te hoog wordt gesteld, dat de DVZ criteria toepast die moeilijk verzoenbaar zijn met *“de rechtspraak van het Hof van Justitie”* en dat de eis dat men minstens 6 maanden financiële steun moet bewijzen strijdig is met de mededeling van de Europese Commissie. Vooreerst dient hieromtrent de worden opgemerkt dat de Belgische wetgeving geen verplichting heeft ingesteld om geldstortingen van minstens zes maanden aan te tonen. Ook uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat een dergelijke eis *in casu* werd opgelegd. Uit het arrest *Rahman* volgt bovendien dat *“iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft”* (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, nr. 24). De verzoekster verduidelijkt voorts niet met welke rechtspraak van het Hof van Justitie deze of gene gehanteerde criteria precies tegenstrijdig zouden zijn.

Door enkel haar eigen mening te vertolken dat de geldstortingen niet te beperkt zijn om aanvaard te worden als bewijs in het kader van de voorliggende aanvraag, toont de verzoekster geen ondeugdelijke of onzorgvuldige besluitvorming aan. Met haar betoog gaat de verzoekster tevens voorbij aan het opzet van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling voorziet dat familieleden van een Unieburger een verblijfsrecht kunnen verkrijgen indien zij in hun land van herkomst dermate onvermogen zijn en dat zij afhangen van de geldstortingen van de referentiepersoon voor de elementaire kosten van hun levensonderhoud. Zoals eerder vastgesteld, maakt de verzoekster niet aannemelijk dat zij onvermogen was in haar land van herkomst. Evenmin ontkracht zij de vaststelling dat zij niet heeft aangetoond dat zij op deze geldstortingen was aangewezen om in haar land van herkomst te kunnen voorzien in haar levensonderhoud. Om deze redenen alleen al kan de Raad het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig achten dat de verweerder de geldstortingen van de referentiepersoon niet aanvaardt.

Met haar algemeen betoog en met haar blote beweringen toont de verzoekster niet aan dat niet op goede gronden werd vastgesteld dat uit de voorgelegde gegevens niet blijkt dat zij aangewezen was op de geldstortingen van de referentiepersoon, dan wel dat deze verzonden en aangewend werden voor overige doeleinden. Dit volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De kritiek op het motief dat

“niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat” is dan ook gericht tegen een overtollig motief en kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

De verzoekster werpt nog op dat er stabiele en regelmatige bestaansmiddelen werden voorgelegd in hoofde van de referentiepersoon. In de bestreden beslissing wordt evenwel niet in vraag gesteld dat de inkomsten van de referentiepersoon stabiel en regelmatig zijn, maar wel of deze voldoende zijn. Met haar summiere uiteenzetting maakt de verzoekster niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet dat *“er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.”*

Waar de verzoekster tot slot meerdere keren gewoonweg stelt dat zij recht heeft op gezinshereniging en dat het buiten kijf staat dat zij en haar gezin ten laste waren van hun (schoon)broer en Nederlandse schoonzuster, kunnen hiermee de gedegen motieven van de bestreden weigeringsbeslissing niet worden ontkracht. De verzoekster beperkt zich immers tot het louter tegenspreken van de conclusie die de verweerder heeft verbonden aan haar verblijfsaanvraag. Dergelijke loutere affirmaties zijn geen wettigheidskritiek en zijn niet dienstig. Het is voorts niet aan de Raad, die enkel optreedt als annulatierechter en niet als feitenrechter, om zich uit te spreken over de vraag of de verzoekster recht heeft op gezinshereniging.

3.2.5. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte of onzorgvuldige feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden weigeringsbeslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt evenmin.

3.2.6. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE